

И вмисленъ по мъртвеца, той виждаше процесията: върволица натжжени хора съ оборени отъ скръбъ глави, Плаче съпругата, покрита въ черно, плачатъ децата му; въздишатъ ближни, тжгуватъ познати и непознати . . .

— Защо плачатъ, тжгуватъ и жаятъ всички? — се питаше Павелъ . . . Защото е билъ добъръ. Защото е живѣлъ човѣшки и оставилъ хубави спомени; защото е помагалъ презъ живота си на другитѣ и е оставилъ добри дѣла, затова всички тжжатъ; за него сж тръгнали да изпратятъ тѣлото. То ги е довело да си взематъ последно съгомъ. Онзи, който е правилъ злини, не го съпровождатъ . . . Човѣкъ следъ смъртта си живѣе само съ добритѣ си